

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 37/2021
21.01.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић, Гордане Комненић, Божицара Вујичића и Весне Субић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат из ..., против туженог „АМС Осигурање“ АДО, Београд, чији је пуномоћник Владислав Костић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 785/20 од 01.09.2020. године, у седници одржаној 21.01.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 785/20 од 01.09.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ПРЕИНАЧУЈУ СЕ пресуда Вишег суда у Сомбору Гж 785/20 од 01.09.2020. године у делу става првог изреке и пресуда Основног суда у Врбасу, Судска јединица у Кули П 965/2019 од 09.03.2020. године у ставу трећем изреке, обе у делу одлуке о камати, тако што се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужени „АМС Осигурање“ АДО, Београд да тужиоцу АА из ... на досуђених 35.000,00 динара исплати законску затезну камату почев од 07.04.2019. године до 08.03.2020. године, а одбија тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да се обавезе тужени да му на 35.000,00 динара исплати законску затезну камату почев од 04.12.2018. године до 06.04.2019. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка од 48.600,00 динара, у року од 8 дана од дана достављања пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу, Судска јединица у Кули П 965/2019 од 09.03.2020. године, ставом првим и другим изреке делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да тужиоцу по основу полисе осигурања лица од последица незгоде исплати 35.000,00 динара са законском затезном каматом од дана пресуђења 09.03.2020. године до исплате. Ставом трећим изреке одбијен је тужбени захтев у делу којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да тужиоцу на досуђених 35.000,00 динара исплати законску затезну камату од 04.12.2018. године до 08.03.2020. године. Ставом четвртим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове

парничног поступка од 67.000,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде па до коначне исплате.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гж 785/20 од 01.09.2020. године, ставом првим изреке одбијене су жалбе тужиоца и туженог и првостепена пресуда потврђена у побијаном усвајајућем делу одлуке о главној ствари и делу одлуке о трошковима. Ставом другим изреке одбијени су захтеви тужиоца и туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, на основу члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Врховни касациони суд налази да су испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), због потребе уједначавања судске праксе у погледу доспелости камате на потраживања накнаде из осигураног случаја, с обзиром да постоји неуједначена судска пракса по овом питању. Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке овог решења.

Одлучујући о ревизији у смислу члана 408. Закона о парничном поступку Врховни касациони суд је нашао да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а на друге битне повреде парничног поступка ревизијом се одређено не указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је 03.12.2018. године, око 15,45 часова у ... у угоститељском објекту „ББ“, приликом вршења службене дужности одржавања јавног реда од стране лица које је реметило јавни ред и мир у наведеном објекту одгурнут, услед чега је пао на леђа и ударио у ивицу степеника и том приликом је задобио тешку телесну повреду у виду прелома репне тртичне кости. Као последица наведеног повређивања код тужица је констатован инвалидитет од 5% према тачки 107А табеле туженог за одређивање трајног губитка опште радне способности, односно инвалидитета. Тужилац је пријавио штетни догађај туженом упутивши му захтев за накнаду штете 22.03.2019. године а по основу полисе осигурања лица од последица несрећног случаја, који захтев је одбијен од стране првостепеног органа туженог, а одбијен је и приговор на одлуку првостепеног органа са образложењем да није утврђено да је код тужиоца дошло до губитка опште радне способности односно инвалидитета. Оценом налаза и мишљења вештака утврђено је да је тужилац у предметном штетном догађају задобио повреду и да је код тужиоца, као последица задобијене повреде, дошло до губитка опште радне способности, односно наступања инвалидитета од 5%.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су усвојили тужбени захтев тужиоца и обавезали туженог да тужиоцу по основу полисе осигурања лица од последица незгоде исплати 35.000,00 динара са законском затезном каматом од дана пресуђења 09.03.2020. године до исплате, док је одбијен тужбени захтев у делу којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да тужиоцу на досуђени

износ исплати и законску затезну камату од 04.12.2018. године до 08.03.2020. године, оценивши да тужиоцу припада законска затезна камата од дана пресуђења 09.03.2020. године до исплате у смислу одредбе члана 277. Закона о облигационим односима, а не по протеку рока од 14 дана од дана када је тужилац пријавио осигурани случај у смислу одредбе члана 919. Закона о облигационим односима, закључивши да је тек са даном пресуђења на несумњив начин утврђен износ потраживања тужиоца по основу полисе осигурања за наступели инвалидитет.

По оцени Врховног касационог суда, нижестепени судови су погрешно применили материјално право у погледу одлучивања о захтеву тужиоца за накнаду законске затезне камате на износ главног дуга.

Одредбом члана 919. Закона о облигационим односима прописано је да кад се догоди осигурани случај, осигуравач је дужан исплатити накнаду или своту одређену уговором у уговореном року који не може бити дужи од четрнаест дана, рачунајући од када је осигуравач добио обавештење да се осигурани случај догодио (став 1), али ако је за утврђивање постојања осигуравачеве обавезе или њеног износа потребно извесно време, овај рок почиње тећи од дана када је утврђено постојање његове обавезе и њен износ (став 2).

У конкретном случају међу странкама је неспорно да је тужилац 22.03.2019. године пријавио осигурани случај по основу полисе осигурања лица од последица незгоде. По оцени Врховног касационог суда, ревизијским наводима се основано указује да законска затезна камата почиње да тече протеком четрнаестог дана од дана пријављивања да је наступио осигурани случај, у смислу одредбе члана 919. Закона о облигационим односима. Нижестепени судови су погрешно оценили да тужиоцу припада законска затезна камата од дана пресуђења 09.03.2020. године до исплате у смислу одредбе члана 277. Закона о облигационим односима, закључивши да је тек са даном пресуђења на несумњив начин утврђен износ потраживања тужиоца по основу полисе осигурања за наступели инвалидитет. У конкретном случају, тужени иако му је омогућено да на основу медицинске документације и на основу утврђене врсте и тежине повреда и трајне последице проузроковане повређивањем приликом наведеног осигураног случаја утврди и висину своје обавезе, није у року од 14 дана, а ни након тога своју обавезу као осигуравач испунио. Код таквог стања ствари основано ревидент истиче да је тужени пао у доцњу протеком четрнаестог дана од 22.03.2019. године када је тужилац туженом пријавио осигурани случај, уз достављање и медицинске документације. Наиме, према цитираној одредби члана 919. Закона о облигационим односима осигуравач је дужан исплатити накнаду или своту одређену уговором у уговореном року који не може бити дужи од четрнаест дана, рачунајући од када је осигуравач добио обавештење да се осигурани случај догодио. Имајући у виду наведено, те чињеницу да је тужилац туженом пријавио осигурани случај 22.03.2019. године, то је тужени пао у доцњу по протеку рока од 14 дана рачунајући од тога дана, па законска затезна камата почиње тећи након четрнаестог дана од дана пријема обавештења о осигураном случају (одредба члана 324. став 1. ЗОО), односно од 07.04.2019. године. За период од 04.12.2018. године до 06.04.2019. године тужени није дужан да тужиоцу исплати камату, јер у том периоду није био у доцњи.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је преиначио нижестепене одлуке у делу одлуке о законској затезној камати на главни дуг и на основу члана 416. став 1. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

Тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове поступка од 48.600,00 динара и то: за жалбу и ревизију од по 14.400,00 динара, за таксе на жалбу и другостепену одлуку од по 3.300,00 динара и за таксе на ревизију и одлуку по ревизији од по 6.600,00 динара.

На основу изнетог, применом члана 165. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић